

Sygn. akt I C 118/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ewa Przychodzka**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014 r. w Oleśnicy

na rozprawie

przy udziale stron

powód: **P. N. S. F. I. Z.z siedzibą we W.**

pozwany: **G. J.**

o zapłatę

powództwo oddała.

Z. /

1. odpis wyroku dor. pełn. strony powodowej oraz pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie;

2. kal. 14 dni.

20 maja 2014 r.

I C 118/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa P. N. S. F. I. Z.z/s we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego G. J. kwoty 5.248,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa stwierdziła, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 05.02.2009 r. z (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) umowy bankowej nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. Wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty. Pozwana mimo upływu wyznaczonego mu terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 27.02.2013 r. (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych

funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 16.01.2014 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń

w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej stronie powodowej wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty, jednak do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwany G. J. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wdał się w spór.

W tej sytuacji rozważenia wymagała kwestia, wydania wyroku zaocznego w myśl art. 339 §1 kc. Zgodnie bowiem z § 2 tegoż przepisu w takiej sytuacji przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, przedstawiona w cytowanym powyżej przepisie wątpliwość zaistniała, albowiem Sąd powziął wątpliwość co do prawdziwości przytoczonych w pozwie twierdzeń.

Z tych względów przeprowadzono postępowanie dowodowe i w jego wyniku ustalono następujące fakty:

W dniu 27.02.2013 r. (...) Bank (...) S. A.z/s we W.zawarł z P. N. S. F. I. Z. z/s we W.umowę przelewu wierzytelności wynikających z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi, gdy dłużnik nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu/poręczenia.

/dowód:

umowa przelewu wierzytelności
z dnia 27.02.2013 r. – k. 8 - 11;

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji w formie tabeli wymienia się numer umowy, datę jej zawarcia, pierwotną kwotę kredytu, imię i nazwisko, pesel, adres zamieszkania, kapitał odsetki i koszty. Dokument ten zawiera dane pozwanego, wskazuje należność główną w kwocie 2.969,83 zł, odsetki w kwocie 1.936,82 zł i koszty w kwocie 429,37 zł.

/dowód:

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 12;

Strona powodowa w sporządzonym wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 16.01.2014 r. oświadczyła, że zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej w dniu 05.02.2009 r. umowy kredytu nr (...), wysokość zobowiązania według dnia wystawienia nin. wyciągu wynosi łącznie 5.248,30 zł, w tym należność główna w kwocie 2.969,83 zł, odsetki w kwocie 1.936,82 zł.

/dowód:

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 7;

Pismem z dnia 17.12.2013 r. strona powodowa wezwała pozwanego do uregulowania zadłużenia w kwocie 5.644,88 zł.

/dowód:

wezwanie do zapłaty - k. 13;

Sąd zważył:

Strona powodowa domagała się zasądzenia na jej rzecz należności wynikającej wg niej z przedłożonej umowy sprzedaży wierzytelności od (...) Bank (...) S. A. z/s we W. wraz z elektronicznym załącznikiem do tej umowy, wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

Natomiast strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu odnoszącego się bezpośrednio do stosunku prawnego łączącego pozwaną z bankiem, w szczególności nie przedstawiła wskazywanej w pozwie umowy kredytu nr (...). Poddaje to w wątpliwość prawdziwość twierdzeń o istnieniu dochodzonej pozwem wierzytelności.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 13.06.2013 r. (V CSK 329/12, Lex nr 1375500) „wynikające z art. 244 § 1 kpc w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (...)”.

Zaoferowany przez stronę powodową dowód na okoliczność „istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia”, w postaci wyciągu ksiąg rachunkowych strony powodowej, stanowi w swej istocie jedynie oświadczenie strony powodowej, że określona wierzytelność jej przysługuje. Nie jest to wystarczające do wykazania istnienia wnioskowanej do udowodnienia okoliczności (istnienia zobowiązania, którego stroną byłaby pozwana).

Podkreślić należy, iż w procesie obowiązuje zasada kontrydiktoryjności. Zgodnie z przepisem art. 3 kpc, strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa w myśl art. 6 kc na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15.07.1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805 i in.).

Powtórzyć więc należy, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej stanowi jedynie dowód tego, że określona w nim kwota wierzytelności jest wpisana w jej księgach rachunkowych. Nie dowodzi zaś istnienia samego zobowiązania. Brak w nin. sprawie dokumentu źródłowego (umowy), z którego wynikałoby, że to pozwana w niniejszej sprawie była stroną umowy zawartej z bankiem, nakazuje uznać dochodzone pozwem roszczenie za nieudowodnione

w myśl art. 6 kc.

Na marginesie należy zauważyć, że samo powołanie w pozwie numeru umowy bankowej, która miała być zawarta przez pozwanym w żaden sposób nie identyfikuje tej umowy w zakresie wymagalności roszczenia i jego wysokości. Nie sposób zatem akceptować sytuacji, w której podmioty gospodarcze, o znacznej pozycji rynkowej, zawierają umowy przenoszące przysługujące im jakoby wierzytelności, posilując się wyłącznie składanymi przez siebie oświadczeniami i na tej podstawie oczekują wydania im tytułów egzekucyjnych. Brak dokumentów źródłowych nie pozwala też na ewentualną późniejszą ocenę, czy dochodzone innym pozwem roszczenie nie jest tożsame z roszczeniem wykazywanym w danej sprawie. To zaś nie pozwala na akceptację praktyki wydania orzeczeń uwzględniających pozew wyłącznie w oparciu o twierdzenia samego wierzyciela.

Wobec powyższego brak było podstaw do uwzględnienia żądania strony powodowej. Dlatego też należało orzec jak w sentencji.